

A Győri Filharmonikusok számos régi, kedves partnere muzsikál ebben a szezonban a zenekarral, hiszen az együttes idén ünnepli hivatalossá válásának 40. évfordulóját. A zenekari igazgató rendhagyó programokat tervezett, s bár az együttes anyagi helyzete ebben az évadban sem túl rózsás, büszke izgalmas koncertjeikre, s arra, hogy munkájuknak köszönhetően tavaly év végén még jutalmat is tudtak osztani a muzsikuskok között. Baross Gábor idén ismét pályázik erre a pozícióra. Bizik abban, hogy a következő évadokra szintén jut majd jócskán nívós hangverseny, nem csökken a közönség együttes iránt tanúsított figyelme, és nem sokára már beépített orgonája is lesz a Richter Teremnek.

I Milyen különleges rendezvényekkel ünneplik meg ebben az esztendőben a jubileumot?

A 2007–2008-as hangversenyévad összeállításánál arra törekedtem, hogy olyan szólisták, karmesterek jöjjenek el hozzánk, akik az elmúlt évtizedekben gyakrabban léptek pódiumra a Győri Filharmonikusokkal. Ezért kapott meghívást Sándor János, a zenekar alapító karnagya, örökös tagja, aki sajnos azonban betegsége miatt tavaly decemberben nem tudta vállalni az utazást Kanadából Magyarországra. De még ebben az évben, decemberben azért ellátogat az együtteshez. Örülök, hogy az ünnepi kon-

„A Győri Filharmonikusok sokat és fegyelmezetten dolgoznak”

Baross Gábor idén ismét megpályázza a zenekari igazgatói posztot

certünket április 26-án, a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyteremben tartjuk, mert így a mi jubileumunk egycsapásra országos érdeklődésre tarthat számot.

I A Győri Filharmonikus Zenekarra mindig jellemző volt, hogy új utakon igyekezett járni. Az eddigi programokhoz képest akadnak újdonságok is ebben az ünnepi esztendőben?

Kitaposott és régóta járt utakon haladunk előre, de néhány újdonságról szintén be tudok számolni. Sikerült lejjebb szállítanunk a hallgatóságunk életkorát. Néhány éve a legfiatalabbaknak, az óvodás gyermekeknek is koncertezünk. Bátran állítom, hogy a leghálásabb, legőszintébb közönség! Időnként igényes szimfonikus könnyűzenét is műsorra tűzünk. Főleg nyáron, a szabadtéri koncerteken, amikor 3-4 ezer főnyi hallgatóság előtt, a város legszebb barokk terén játszunk, s ezeket a produkciókat a közönség is szívesen hallgatja. Az elmúlt 10 esztendőben például 3 CD felvételt készítettünk a Győri Bazilika Zenei Kincsei címmel. A templom gazdag könyvtárában található kéziratokat játszottuk lemezre. Többek között Wagenseil, Istvánffy Benedek, Richter Antal, Albrechtsberger és Rauch műveit. A szerzők egy része a Bazilikában, mint karnagy tevékenykedett, a többiek pedig más módon kötődnek a városhoz.

I Sikerült némi külön forrást is találniuk, vagy a szokásos, szűkös bűdzséből kell kigazdálkodni a születésnap koncertet?

A 40 éves jubileumi ünnepségünkre mód szeresen készülünk. Természetesen egy ilyen nagyszabású rendezvény többletköltséggel jár. A jubileumra való tekintettel a zenekar egy új magyar zeneművet „ren-

delt”, amelyet Madarász Iván ír. Hogy előteremtsem a mű megírásához szükséges anyagiakat, pályáztam a Nemzeti Kulturális Alapnál, és egy komoly összeget nyertünk. Ez a pénz elegendő lesz a mű bemutatására.

I A győriek is átérzik ennek a jubileumnak a fontosságát, s büszkéek a négy évtizede hivatalos együttesükre?

Immáron hét esztendeje 2 zenekari sorozatot rendezünk a Richter Teremben. Elmondhatom, hogy nagyon élő a kapcsolatunk a hangversenybérletek tulajdonosaival. Sikerült rávenni őket, hogy velünk együtt ünnepeljenek Budapesten, a Művészetek Palotájában. Részükre a koncertre való utazást a megvásárolt bérletek mellé, ajándékba adjuk! Azt gondolom, a mi közönségünk megérdemel ennyi figyelmességet a zenekartól, és mi büszkéek leszünk arra, hogy a bérleteseink Európa egyik legjelentősebb hangversenytermében velünk ünnepelnek.

I Gondolom, nagy örömet jelent az is, hogy az évfordulót végre már saját otthonukban, a Richter Teremben köszönhetik.

A Richter Terem léte által okozott öröm folyamatos a mi életünkben. Minden nap boldogan megyünk be a próbákra és a hangversenyekre. Kollégáim a nap jelentős részét töltik el itt. Gyakorolnak, kamarazenélnek, egyszóval itt élnek az életüket. Igazi „második otthonukká” vált.

I Ön már korábban, hivatalossá válása előtt is tagja volt a zenekarnak, negyvenhárom esztendeje vesz részt az együttes életében. Mire emlékszik vissza a legszívesebben muzsikusként, és mire

zenekari igazgatóként ebből az időszakból?

Igazgatóként a Richter Terem nyitőünnepségére. Életem egyik legboldogabb napja volt. Nehezen tudtam elmondani az ünnepi beszédemet meghatódottság nélkül. Amíg álltam a színpadon és beszéltem, közben eszembe jutottak a zenekarral eltöltött hosszú idő viszontagságai is. Remélem, nem tűnik túlzásnak, szinte paradicsomi állapotban érezzük magunkat a Richter Teremben. Szép öltözők, nagy színpad, kitűnő akusztika, kiváló Steinway hangversenyzongora. A jövőben pedig nagyon szeretnénk elérni, hogy egy orgona is legyen a teremben, igazi, nagy, beépített sípokkal. Remélem, ez is megvalósul az előttünk álló 5-6 esztendőben. Mint korábban gyakorló muzsikusz – hiszen 43 éve vagyok tagja az együttesnek és 26. esztendeje lehetek a vezetője –, óhatatlanul párhuzamot vonok a jelen és a múlt között. Trombitás koromban is akadtak nagyon szép pillanatok. A mai napig szívesen emlékszem arra a koncertre, amikor a 70-es évek közepén Kobayashi Ken-Ichiro volt a vendégkarmesterünk. Nagyon szép műsort dirigált: Berlioz: Római karnevál nyitányát, Sztravinszkij: Tűzmadár-balettszvitjét és Muszorgszkij-Ravel: Egy kiállítás képei című darabot. A városi sportszarnokot megtöltötték az érdeklődők, ezer ember volt kíváncsi a hangversenyre. Nagyon nagy siker arattunk! És a végén a karmester engem egyedül állított fel, s ekkor a taps felerősödött. Mint trombitása a zenekarnak, úgy vélem, ennél szebb pillanata nem is lehet a pályámnak. Fantasztikus érzés volt. Utána is, amíg muzsikusként a színpadon ültem, néztem a közönséget, éreztem a belőlük áradó szeretetet, figyelmet, s azt a boldogságot, amit a játékunk szerzett a hallgatóságnak. Ez a mi igazi hivatásunk, és ez a legnagyobb öröm egy koncertező művész számára.

■ Két esztendővel ezelőtt 118 koncertet adtak egy szezonban. Most hány hangversenyen lépnek pódiumra?

Hála Istennek, sokat koncertezünk! Ez természetesen azt is jelenti, hogy a zenekar elismert Győrben, illetve a város falain kívül is. Ebben benne van minden zenekari tag, az irodai és technikai kollégáim, valamint az én munkám is. Szerencsére nem kell alibi próbákat tartani, hogy a statisztikánkat javítsuk, „álműhelymunkára” sincs szükség! Az évadonkénti 90–100 koncert abszolválása komoly, embert próbáló feladat. Itt szeretném Medveczky Ádám karnagy úr személyét megemlíteni, mert nélküle ez a

művészi fejlődés, különösen az utóbbi 10 esztendőben nem jöhetett volna létre. Ahogy Sándor János nélkül sem, aki az alapító karnagy, és akivel az együttes az első lépéseket tette meg. Hatalmas jelentőségű, hogy az ő idejében vált Győr a „modern zene fellegvárává”. Meg kell még külön említenem a hagyományosan jól működő kapcsolatunkat a Budapest, Felső-Dunántúl Filharmónia Kht-val. Koncertjeink 50%-át ők szervezik. Igric György igazgató úrral és Csincsek Réka műsorszerkesztővel több évtizedes múltra tekint vissza közös munkánk.

■ Említette, hogy kiemelten fontosnak tartja a Felvidék magyar lakta területein tartott koncerteket, mert az ott élő fiataloknak ez az egyetlen élő, komolyzenei élménye. Folytatódik ez a sorozat, és az itthoni, iskolai fellépések?

Zenekarunk 15 éve nagyon jó kapcsolatot tart fenn a galántai CSEMADOK szervezettel. Vezetőjük, Mézes Rudolf rendszeresen szervezi a szlovákiai magyar énekkarok számára a Kodály Énekkari Fesztivált. Első alkalommal egy ilyen fesztivál zárókoncertjén szerepeltünk. Kodály Zoltán: Galántai táncok és Psalmus Hungaricus című műveit adtuk elő. Megrázó, katartikus élmény volt a kollégáim és a magam számára is a közönség reakciója erre a hangversenyre. Akkor kezdtünk el gondolkodni azon, hogy hogyan lehetne továbbfejleszteni ezt a kapcsolatot. Az énekkari fesztiválon azóta is rendszeresen részt veszünk. A felvidéki magyar iskolákban, Galántán, Dunaszerdahelyen, Nagymegyeren évente egy alkalommal adunk koncertet. Kifejezetten magyar zeneszerzők műveiből válogatunk. Ezeknek a diákoknak ugyanis ez az egyetlen lehetőségük, hogy zenekarral találkozhassanak, és megismerhessék a nagy magyar zeneszerzők műveit. Természetesen városunkban és a régióban is folytatjuk ifjúsági hangversenyeinket. Évente legalább 40-50 ifjúsági koncerten szerepelünk.

■ Akad a törzsközönségük soraiban olyan, aki negyven esztendeje bűsleges hallgatójuk?

Több kedves hangversenybérletlőnk is van, aki legalább 40 éve rendszeresen hallgatja hangversenyeinket. Ilyen szempontból Győr nem túl nagy város. Szinte családias a hangulat a nézőtérén. Én magam is személyesen ismerem a hangversenybérletlők legalább 80%-át. Egyszer előfordult, hogy egy nagyon kedves régi bérletlőnk 90 éves korában meghalt, és a helye a következő kon-

certen üresen maradt. Szinte egy belső készletést éreztem, hogy a hangverseny elején megemlékezem erről a nagyon kedves idős bácsiról, aki családtagnak számított. Ez nagyon emberi dolog, és az ilyen dolgokra nagy szükségünk van.

■ Tavalay említette, hogy sajnós az együttes jelenlegi anyagi helyzetében még a hangszervásárlás is gondot jelent, s nagyon be kell osztaniuk a támogatási összegeket, a saját bevételeket. Milyennek látja most a pozíciójukat?

Sajnos a mi helyzetünk is olyan, mint az ország gazdasági állapota. Bár közvetlenül nem írja elő számunkra az EU a konvergencia programot, de a gazdasági folyamatok hatnak ránk. Aggódva figyelem a társzenekarok helyzetét, és bizony több esetben hallani az együttesek létszámának csökkentéséről. Az úgynevezett „önkormányzati zenekarok” kategóriájában, amibe mi is tartozunk, elmondhatom, hogy aránylag biztonságos a létünk. A zenekart fenntartó önkormányzat számos tanújelét adja annak, hogy elismeri az együttes működését, és támogatja a társulatot. Költségvetésünk tervezésénél mindig gondolok arra, hogy minden évben tudjunk új hangszert vásárolni. Persze a régebbi instrumentumok karbantartásáról, javításáról is gondoskodni kell. Állítom, hogy a zenekar művészei nagyon sokat dolgoznak, és az így „megtermelt” többletbevétel egy részét is új beszerzésre lehet fordítani. 2007-ben 160%-ra teljesítettük a bevételi tervet. Nem hinném, hogy sok együttesnél fordult elő 2007. decemberben, hogy 8,5 millió forintot tudtunk jutalomra fordítani. Ehhez tényleg arra van szükség, hogy a Győri Filharmonikus Zenekar művészei sokat és fegyelmezetten dolgozzanak. Megállapíthatom, hogy az együttes anyagi helyzete stabil. Nem dűskálunk a pénzben, de a keveset jól hasznosítjuk.

■ Mit gondol a készülő művészeti törvényről? Ön szerint ez mennyiben fogja befolyásolni a győri együttes további életét?

A készülő új művészeti törvénnyel kapcsolatban elég sok a bizonytalanság. Persze az sem jó, ha megfelelő törvényi szabályozás nélkül dolgozunk. A félelem az, hogy az új törvénynek egy olyan hatása is lehet, hogy több művészeti együttes számára válik lehetővé a központi forrás elérése. Ez önmagában nem baj, sőt nagyon jó, csak ha a meglévő keretet nem emelik, akkor kevesebb juthat a hivatásos zenekaroknak, kórusoknak. Emlékszem, amikor a 90-es